

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 18/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Göblom, Jantárová 2442/30, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 41 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 15/2018 zo 16. mája 2018 a „základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote... zmätočnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16.05.2018, Krajského súdu v Prešove z 29.11.2018 a Okresného súdu Svidník zo 18.04.2017“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným 10. augusta 2018, vo veci namietaného porušenia v záhlaví uvedených základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 15/2018 zo 16. mája 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a tiež vo veci porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov „*zmätočnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16.05.2018, Krajského súdu v Prešove z 29.11.2018 a Okresného súdu Svidník zo 18.04.2017*“.

2. Sťažovateľ v úvode ústavnej sťažnosti uvádza, že 1. júna 2018 „*prevzal Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.05.2018, sp. zn. 3Tdo/15/2018, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa voči Uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2017, č.k.: 10To/20/2017-867, s poukazom na Rozsudok Okresného súdu Svidník č.k. 3T/14/2015 zo dňa 18.04.2017, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) TZ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 TZ. Bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom, zároveň mu bol uložený probačný dohľad a skúšobná doba v trvaní 4 rokov. Zároveň mu bola uložená povinnosť spočívajúca v príkaze oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať... Najvyšší súd SR konštatuje, že dovolanie musel odmietnuť ako neopodstatnené, keďže neboli splnené podmienky na jeho podanie. Najvyšší súd sa nevenoval skutočným dôvodom dovolania, plne sa stotožnil s argumentáciou Krajského súdu v Prešove v súbehu s rozhodnutím Okresného súdu Svidník.*“.

3. Následne sťažovateľ uvádza argumentáciu, ktorú uplatnil pred dovolacím súdom. V konaní pred najvyšším súdom tvrdil, že po vznesení obvinenia bol vypočutý ako obvinený bez obhajcu. Pri tomto výsluchu je uvedené, že chcel vypovedať aj napriek tomu, že nemal obhajcu, v danej chvíli však nebol schopný posúdiť závažnosť dôsledkov takeého konania. To, že vypovedal bez účasti obhajcu, nie je možné považovať za vzdanie sa práva na povinnú obhajobu. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa nezaoberal všetkými dôvodmi jeho odvolania. Sociálna poisťovňa namiesto toho, aby rozhodla v správnom konaní, podala trestné oznámenie na obvineného v snahe „prehodiť“ vinu na niekoho iného, pričom nikto neakceptoval fakt, že Sociálnej poisťovni žiadna škoda nevznikla. Skutkové zistenia, o ktoré prvostupňový súd opieral svoje rozhodnutie, sú nejasné a neúplné. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vychádza zo znaleckého posudku z odboru ekonomiky a zo znaleckého posudku z odboru

zdravotníctva, ktorý je neakceptovateľný, keďže zložitým vyšetrovaním sťažovateľovho zraku bolo zistené, že úrazom jeho oko utrpelo tak, že bol na toto oko slepý. Prvostupňový súd mal nariadiť znalecké dokazovanie znalcom z odboru očnému lekárstvu, a nie všeobecného lekárstva. Pokiaľ ide o znalecký posudok z odboru ekonomiky, ide len o formálny posudok bez akejkoľvek vierohodnosti záverov, ku ktorým znalkyňa dospela. Oba súdy opreli svoje rozhodnutia len o nepriame dôkazy, ktoré nie sú dostatočným podkladom na uznanie viny. Sťažovateľ je presvedčený, že jeho konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty podvodu tak, ako mu to je kladené za vinu. Mala teda platiť zásada „*in dubio pro reo*“. Na záver poukázal, že od spáchania skutku ubehlo 8 rokov, čo je neprimeraná doba.

4. Sťažovateľ v závere konštatuje, že „*[i]de o postup a rozhodnutia, ktoré sú zjavne neodôvodnené a takej intenzity, že majú za dôsledok porušenie zákl. práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. K tomuto na doplnenie uvádzam, že rovnosť je o poskytnutí príležitosti aby mal účastník možnosť uplatniť svoje procesné práva. Teda ide o poskytnutie poučení, predvolanie na pojednávanie, čiže sa skúma, či mal účastník príležitosť uplatniť svoje práva. Závažnejšie porušenia však vidíme v svojvôli konajúceho súdu. Rozpor v hodnotení, postupe, aplikácii a výklade práva. Ide tu v našom prípade o logický a racionálny, ako aj vecný rozpor. Tak isto konajúci súd nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia, ktoré odvodil z vykonaných dôkazov. Všetko uvedené predstavuje nie bežné pochybenie, ale ide o pochybenie takého druhu, intenzity, že to vedie k záveru o svojvôli a má to za následok porušenie základných práv sťažovateľa. Súdy nesmú konať svojvoľne, nehospodárne a na úkor jedného z účastníkov sporu.*“. Napokon tvrdí, že už uvedeným postupom boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 4, čl. 144, čl. 19 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

5. S ohľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDACTED]... podľa čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 41 ods. 1 a 3, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.05.2018. sp. zn. 3Tdo/15/2018, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa voči Uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2017, č. k.: 10To/20/2017-867, s poukazom

na Rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 3T/14/2015 zo dňa 18.04.2017, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) TZ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 TZ a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom, zároveň mu bol uložený probačný dohľad a skúšobná doba v trvaní 4 rokov a zároveň mu bola uložená povinnosť spočívajúca v príkaze oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať bolo porušené.

2. Ústavný súd SR vysloví, že zmätočnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16.05.2018, Krajského súdu v Prešove z 29.11.2017 a Okresného súdu Svidník zo 18.04.2017 bolo porušené základné právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote;

3. Ústavný súd SR zakáže Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, Krajskému súdu v Prešove a Okresnému súdu Svidník pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa v konaní o uznaní za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) TZ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 TZ a o uložení trestu:

4. Ústavný súd SR prikáže Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, Krajskému súdu v Prešove a Okresnému súdu Svidník, ktoré porušili základné práva a slobody sťažovateľa alebo ľudské práva a základné slobody sťažovateľa, aby obnovili stav pred porušením týchto práv a slobôd;

5. Ústavný súd SR zastaví konanie o uznaní za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) TZ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 TZ a o uložení trestu pre zmätočnosť a také nedostatky podmienok konania, ktoré nemožno odstrániť;

6. Ústavný súd SR prizná sťažovateľovi, ktorého práva boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

9. Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ priložil k ústavnej sťažnosti splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, a teda je formálne právne zastúpený advokátom, ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti nevyhnutné na jej prerokovanie. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, sťažovateľ neuvádza vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu žiadnu argumentáciu. Obsahom jeho ústavnej sťažnosti je výlučne obsah jeho dovolania (sťažovateľ text ústavnej sťažnosti uvádza konštatovaním: „*dovolanie proti Uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2017,*

č.k.: 10To/20/2017-867, s poukazom na Rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 3T/14/2015 zo dňa 18.04.2017 bolo postavené na týchto dôvodoch“ a následne tieto dôvody uvádza; uvedené tiež vyplýva z porovnania textu ústavnej sťažnosti a rekapitulácie dovolacích námietok v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu). V dovolaní (a teda aj v ústavnej sťažnosti) uplatnené námietky však smerujú proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a sami osebe nespochybňujú napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré je však jediným ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím (pričom však sťažovateľ nežiada jeho zrušenie). Z priloženého uznesenia najvyššieho súdu pritom vyplýva, že najvyšší súd sa s predloženými námietkami vysporiadal, pričom odôvodneniu najvyššieho súdu sťažovateľ nevytýka nič. Sťažovateľ v úvode a závere sťažnosti síce cituje čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 4, čl. 144, čl. 19 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak neuvádza, akým spôsobom (a ktorou časťou svojho rozhodnutia) mal najvyšší súd svojim rozhodnutím tieto ustanovenia porušiť. Zmätočne formulovaný je aj petit ústavnej sťažnosti. Na základe takto koncipovanej sťažnosti nie je možné identifikovať námietky proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorých opodstatnenosť by ústavný súd mohol čo i len predbežne posúdiť.

10. Pokiaľ ide o časť petitu ústavnej sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vyslovil, že „zmätočnými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16.05.2018, Krajského súdu v Prešove z 29.11.2017 a Okresného súdu Svidník zo 18.04.2017 bolo porušené základné právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote“, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k tejto námietke je v sťažnosti možné nájsť iba toľko, že „od údajného spáchania skutku, t. j. rok 2010 do dnešného dňa ubehlo už skoro 8 rokov.“. Na základe takto formulovanej námietky nie je možné posúdiť efektívnosť postupu všeobecných súdov v sťažovateľovej veci alebo opodstatnenosť prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (nehovoriac o tom, že konanie pred všeobecnými súdmi bolo v čase podania ústavnej sťažnosti už právoplatne skončené, čo by odôvodňovalo posúdenie tejto námietky ako zjavne neopodstatnenej).

11. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane zdôrazňuje, že obdobný rozsah nedostatkov ústavnej sťažnosti nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti.

Na taký postup slúži predovšetkým inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (IV. ÚS 409/04), ktorý však v prerokovávanej veci zjavne nesplnil svoju úlohu.

12. V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že podanie sťažovateľa v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, ktorú by ústavný súd mohol prijať po jej predbežnom prerokovaní na ďalšie konanie. S poukazom na absenciu odôvodnenia ústavnú sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2019